

ἤθελε τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ νὰ δοκιμάσῃ μόνον τὸν ἔρωτά του, παρήτησεν αἰφνης τὸν ὀλίθριον σκοπὸν αὐτοῦ, διὰ νὰ παραδοθῇ ὅλος εἰς τὴν μειδιάσασαν αὐτῷ εὐτυχίαν.

— Ὡ, ὀρκίσου με, ὅτι δὲν μὲ ἀπαιτᾷς. . . εἰπέ μοι πάλιν! ὦ, ναί! εἰπέ μοι πάλιν τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες μ' ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν ζωὴν! . . .

Καὶ ὁ Δανιὴλ ἐθλίψε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς τετραυματισμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καρδίας του τὴν μεταβληθεῖσαν οὕτω γυναῖκα. Ἡ Ἀδελαΐς εὐρεθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὠραίου τούτου καὶ εὐγενούς νέου, δὲν ἦτο πλέον ἐκείνη, ἥτις πρὸ μιᾶς στιγμῆς ὀλέπουσα αὐτὸν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ, ἐλησμονεῖ καὶ τὸν βαθμὸν τῆς καὶ τὴν θέσιν τῆς ὡς συζύγου τοῦ ἀρχοντος Γουλιέλμου, καὶ ὠρμήθη, ὑπήκουσα εἰς μόνην τὴν γενναίαν ψυχὴν τῆς, ἵνα σώσῃ τὸν ἐμπαιζόμενον τόσον σκληρῶς νέον ποιητὴν. Ἡ Ἀδελαΐς ἤδη εἶχε συγκινηθῇ καὶ αἱ πυριφλεγεῖς καὶ τρυφεραὶ λέξεις τὰς ὁποίας τῆς ἔλεγεν ὁ ποιητής, καθεῖλκυον τὴν τόσον συμπαθεῖ ψυχὴν τῆς.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν; ἐπανέλεγεν ὁ Δανιὴλ καλύπτων αὐτὴν μὲ φιλήματα, μὲ ἀγαπᾷς πολὺ;

— Ναί, ἐφέλλισεν ἡ Ἀδελαΐς, ἔντρομος διὰ τὸ δοκεῖν παρίστα τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρόσσωπον. Ὡ, ναί, σὲ ἀγαπῶ! Ἀλλὰ σὺ μ' ἀγαπᾷς τόσον, ὥστε νὰ δυνηθῇς νὰ κρύψῃς τὴν φλόγα σου ἀπὸ τοὺς θνητούς, τοὺς δυναμένους νὰ μᾶς βλάψωσι; διότι, φίλε μου προσέθηκεν ἡ Ἀδελαΐς μετ' ἰσχύος, ἐλπίζουσα ὅτι διὰ τούτου ἡ δύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὸν ἔρωτα τοῦ ποιητοῦ.

— Εἶμαι ὑπανδρὸς!

— Τὸ γνωρίζω, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ ποιητής, ἀλλὰ διατὶ μὲ τὸ λέγεις; Ὡ! πλήρωσον τὰς εὐχάς μου, ἔσο πάντοτε ὁ Ἄγγελος φύλαξ τῆς ζωῆς μου, ἡ μουσά μου, ἰδοὺ ὅλη ἡ εὐδαιμονία τὴν ὁποίαν ζητῶ. παρὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ Ἀδελαΐς δυσκόλως ἐννοοῦσα τὰ παράδοξα καὶ ποικίλα αἰσθήματα, αἵτινα ἐτάραττον τὴν παρθενικὴν καὶ ἄσπιλον ψυχὴν τῆς, εὗρε μολათαῦτα εἰς τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Δανιὴλ τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς ὠραίας πράξεώς της. Ὅθεν, τείνουσα αὐτῷ μετ' εὐτυχίας τὴν χεῖρα.

— Εἶσαι ἄξιος τοῦ ἔρωτός μου, τῷ εἶπε, καὶ σὲ ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ὁποίου φέρω ὀνόματος, ὅτι ἐνὸςφ ὧ, θέλω σὲ ἀγαπᾶ, θέλω σὲ ἀγαπᾶ ὡς οἱ ἄγγελοι ἀγαπῶνται μεταξὺ των.

— Κ' ἐγὼ σὲ ὀρκίζομαι ἐδῶ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ χειμάρρου τούτου, ὅστις ἐμελλε νὰ μὲ καταπνίξῃ διὰ παντός, ἂν δὲν ἤρχισο νὰ μὲ ἐμποδίσῃς, ὅτι μέχρι τελευταίας πνεῦς μου δὲν θ' ἀγαπήσω ἄλλην, δὲν θὰ ψάλλω εἰμὴ τὸ κάλλος σου καὶ τὰς ἀρετάς σου!

— Φθάνουν ταῦτα σήμερον, φίλε μου, διότι δύναται τις νὰ μᾶς ἰδῇ. Ἐσο συνετός, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὑποσχέθητι ὅτι δὲν θέλεις ἔλθαι πλέον ὑπὸ τὸν ἐξώστην. Σ' ἀρίνω μὲ λύπην μου, αὐριοῦν δὲ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος θέλομεν πάλιν ἐνταμῶθῃ. . .

TOM. Ε'. (Φυλλάδιον 447.)

Καὶ πρὶν ἢ ὁ Δανιὴλ εὗρε λέξιν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν σωτήρα ἄγγελόν του, ἡ Ἀδελαΐς ἐπανήλθεν εἰς τὸ εἶκμα ὅπου ἦσαν ἡ κόμισσα καὶ αἱ σύντροφοί της, αἵτινες οὐδὲ ὑπώπτευσον περὶ τοῦ τραγικοῦ τέλους, ὅπερ παρ' ὀλίγον ἤθελε προξενήσῃ ὁ χαρὴς ἀστεϊσμός των λεπτὰ τινα βραδύτερον, ἀνευ τῆς ἀφροσύνης τῆς Ἀδελαΐδος.

Ἀπέκρυφεν αὐτὴ, ἐπὶ ἄλλῃ τινὶ προφάσει, τὴν γενναίαν πράξιν ἣν πρὸ μικροῦ ἐξετέλεσεν.

Ὁ δὲ ποιητής μας ἐδαπάνησε τὸν χρόνον του μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς συνεντεύξεως, σιχυουργήσας διαφόρους ποιήσεις ἀποτεινομένας πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα, ἣν μετωνόμασε *Κυβέρην*, κυρίαν τῶν διαλογισμῶν του. Ἠκολούθησε αὐτὴν περιηγουμένην, ἀφήσας τὴν πόλιν ὅπου παρ' ὀλίγον ν' ἀπωλεσθῇ ἐξ ἔρωτος. Ἡ ζωὴ του ἦτο ἀκολούθως ἡσυχος καὶ ἀτάραχος, καὶ ἡ ποίησις, εἰς ἣν ἐπέδωκε συγγραφῆς καὶ διάφορα δράματα, ἡ μόνη ἐνασχολήσις του. Ὅλοι οἱ σύγχρονοί του ἐπαινοῦσιν αὐτὸν ἐκ συμφώνου, ἐκτὸς ὅμως τοῦ Μόγγου Μομμαυίδου, ὅστις ἀναμιγρόλως δὲν εἶναι ἀξιόπιστος, καθότι τὸν ἀπεκάλεσαν *μάστιγα τῶν Ποιητῶν*, δι' ὅσα ἔγραψε κατὰ τούτων (ὑπῆρχον λοιπόν καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ αἱ μάστιγες αὗται τῶν ποιητῶν);

Μολαταῦτα πολλοὶ σύγχρονοί τοῦ Δανιὴλ ἀξιοῦσιν, ὅτι ὁ θεὸς Πετράρχης δὲν παρέλειψε νὰ ὤφελθῃ καὶ ἰδιοποιηθῇ πολλὰς ιδέας καὶ πολλοὺς νεωτερισμοὺς ποιητικῶς τοῦ τῆς Πρεβιγίας τρουαδούρου.

Ἀπεβίωσε δὲ ψάλλων, ὡς ὑπεσχέθη, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, τὴν ὠραίαν *Κυβέρην*, ἐν ἔτει 1200.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ο ΚΑΝΟΥΤ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΔΙΚΟΙ ΤΟΥ.

—ο—

Ὁ Κανουτ εἶχε φθάσει εἰς μέγιστον βαθμὸν ἰσχύος, ἣν ποτὲ ὠνειροπόλησε φιλόδοξος κεφαλὴ. Εἰς τὸ στέμμα τῆς Δανιμαρκίας, ὃ ἡ τύχη τῆς γεννήσεώς του εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ μετώπου του, εἶχε προσθέσει καὶ τὰ στέμματα τῆς Ἀγγλίας, τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Νορβηγίας. Ὅλοι οἱ ἐχθροὶ του ἐνίκηθησαν, κατετροπώθησαν ἢ κατεκτιθήσαν παντοιοτρόπως, ὥστε τῷ ἀπέδωσαν τὸ ἐπώνυμον *Μέγας*.

Ἐσπέραν τινα ἐκάθητο εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἀφηρημένος καὶ περιφέρων εἰς μακρὰς ἐκτάσεις τὰ βλέμματά του, σκεπτόμενος ἴσως τὰ ἐγκλήματα δι' ὧν εἶχε κυριεύσει τοὺς θρόνους τούτους, καὶ ἐξαιτούμενος, ὥστε ἡ γαλήνη ἐκείνη τοῦ ὠκεανοῦ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ κατευνάσῃ τὸν φρικτὸν πόλεμον, εἰς ὃν τὸν εἶχον ῥίψει αἱ ἀναμνήσεις του. Εἰς τοιαύτην ὀδυνηρὰν μελέτην βεβητισμένου ὄντος τοῦ Κανουτ, τινὲς τῶν αὐλικῶν του, εὐσεβάστως ἱστάμενοι πλησίον του, ἐξήντηλουν τὴν φαντασίαν των διὰ νέου εἶδους κολα-

Ο ΚΑΝΟΥΤ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΛΙΚΟΙ ΤΟΥ.

κειών. Ἐπρὸς ποιοῦντο ὅτι συνέκρινον ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς μετὰ τὸν βασιλέα των, καὶ οὐδένα ἐξ αὐτῶν εὖρον ἔχοντα σύγκρισιν ἀξίαν τῆς τιμῆς των. Ἡ σιωπὴ τοῦ κυρίου των ἐφαίνετο ἐνθαβρύνουσα τὴν ἐξαψὶν τῶν πανηγυριστῶν του, οἵτινες μετ' ὀλίγον ἐτόλμησαν καὶ νὰ συζητήσωσιν, ἐὰν τοῦ Κανούτ ὁτιος προφανῶς τοῦ μεγίστου τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἐξόχου διανοίας τῆς τὸν κόσμον διοικούσης, ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ γῆς μοναρχία εἰς ἀνωτέρα τῆς ἰδιότητος του. Ἐδίστασαν μίαν στιγμὴν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον λύσαντες τὴν σιωπὴν ἠρνήθησαν καὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δώσωσιν εἰς τὸν κύριόν των τὸν θρόνον τῆς Οἰκουμένης. Ὁ Κανούτ τοὺς ἐθεώρητε μειδιῶν καὶ τοὺς ἄφητε νὰ ἀνταγωνίζωνται μωραίνοντες.

Ἐν ταύτοις ἡ ἡμέρα ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν τῆς, ψυχρὸς ἄνεμος καὶ βίαιος εἶχεν ἐγερθῇ καὶ ἐτάραττε τὴν θάλασσαν, τὰ κύματα ἐπεσπαρύνοντο καὶ θλιβόμενα ὑπὸ τῆς παλλιδρόας ἤρχιζον ν' ἀνυψοῦνται, καὶ ἐγένοντο ἤδη ὀρμητικὰ, πολύρροισθα. Οἱ αὐλικοὶ ἐθεώρουν μετ' ἀνησυχίας· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς των ἔμεινε καθήμενος καὶ τοὺς ἤκουε μετ' οἴκτου. Ἐφαίνετο τόσον εὐχαριστημένος βλέπων ἑαυτὸν ἀλληλοδιαδόχως ὑπ' αὐτῶν ὑψούμενον μέχρι Θεοῦ ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ ταράξωσι τὴν σιχαστὴν αὐ-

τοῦ ὀνειροπόλῃσιν, καὶ ἔπειτα ἀφοῦ ἐκραύγασαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ « Ναὶ! ὁ Κανούτ εἶναι Θεός, » πῶς νὰ τῷ ἐνέσωσιν εἰς γλῶσσαν θνητὴν. « Μεγαλειότατε, φυλαχθῆτε, ἰδοὺ ἡ θάλασσα βρέχει τοὺς πόδας σας. »

Ἡ σκηὴ αὕτη διήρκεσε στιγμὰς τινάς, ὁ Κανούτ ἠὲ χαριστεῖτο βλέπων ὅτι ὁ φόβος ἔκαμνε τοὺς κόλακας τοῦτους νὰ ὠχρίωσι καὶ νὰ ἐκλείπῃ ἡ φωνὴ των. Τέλος κύμα τι ἔθραυσε τὸ κάθισμα τοῦ βασιλέως καὶ ἔσπρενδόνιτε τὸν ἄφρονά του ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς ὁμίλου, ὅστις ὠπισθοδρόμησε· ὁμοθυμαδόν. Ἀλλ' ὁ Κανούτ στραφαῖς πρὸς αὐτοὺς εἶπε : « Τί κάμνετε, ὅποιοι μάταιος φόβος σᾶς κυριεύει τὸ πνεῦμα; Δὲν ἔχετε τὸν Θεὸν πλησίον σας. » Ἀκολουθῶς ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν θάλασσαν ἀνέκραξεν ἐπιστήμως. « Κύματα, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ προχωρήσητε μακρότερον ἐπ' αὐτῆς τῆς γῆς, ἥτις μ' ἀνήκει. Μακρυνῆθε ἐκ τοῦ βασιλείου μου! Ὑπακούσατε εἰς τὸν κύριόν σας! » Μόλις εἶχε τελειώσῃ τοὺς λόγους τοῦτους καὶ δευτέρα ὕδατος κυματοβολὴ, τῆς πρώτης θορυβωδέστερα ὤρμησε καὶ αὐτοῦ καὶ τὸν ἐκάλυψε σχεδὸν ὁλόκληρον. Τότε ἠγέρθη γαλήνιος καὶ ἐγκαταλείπων εἰς τὴν θάλασσαν τὸ κάθισμά του, εἶπε εἰς τοὺς ἀμνηχανοῦντας αὐλικούς του. « Τολμᾶτε ἀκόμη νὰ συγκρίνετε τὴν ἐσχὺν ἐνὸς γῆνιου βασιλέως μετὰ τὴν τοῦ μεγάλου Ὁυ-

τος τοῦ κυβερνοῦντος τὰ στοιχεῖα ; τολμᾷτε ἀκόμη νὰ συγκρίνετε ἓνα θνητὸν, ἀδύνατον ὡς σὰς, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις μόνος δύναται νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ὀκειωανόν· Ἴδού τίθῃμι τὸ ὄριόν σου, οὐχ' ὑπερβήσει πέραν αὐτοῦ.

Ἀναφέρουσιν οὖν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Κανὸς ἐφάνη ἔχων τὸν θρησκευτικώτερον χαρακτήρα. Προσθέτουσιν οὖν οὐδέποτε ἠθέλησε πλέον οὐδὲ εἰς τὰς μεγάλας τελετὰς νὰ φέρῃ τὰ σύμβολα τῆς βασιλείας, ἐκάλυψε τὸ Ἀγγλικὸν ἔδαφος ἀπὸ ἐκκλησίας καὶ μοναστήρια, λέγει βιογράφος τοῦ τῆς, ἐκάνονσε δημοσίας λιτανείας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀγωνισαμένων ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἔστειλε ὅλας τὰς πράξεις τῆς εὐλασίας διὰ τῆς εἰς Ῥώμην μεταβάσεώς του εἰς προσκύνῃσιν.

Τὸ 561, τέσσαρας αἰῶνας πρὶν τῆς Βασιλείας τοῦ Κανούτου, ὁ βασιλεὺς Κλοθαίρος εἶχεν εἰπεῖ ἀποθνήσκων· « ὅποια εἶναι λοιπὸν ἡ ἰσχὺς τοῦ βασιλείως ἐκείνου τοῦ οὐρανοῦ ὅστις στέλλει τὸν θάνατον εἰς τοὺς μεγαλητέρους τοῦ κόσμου βασιλεῖς ; »

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ο ΑΔΔΗΦΑΓΟΣ (glouton).

—ο—

Τῷ διόματι τούτῳ διακρίνεται εἶδος ζώου οὗ τινος ἡ ἀδδηφαγία εἶναι ἀπίστευτος καὶ ἀπαρδειγμάτιστος· εὐρίσκεται εἰς τὰ βόρεια τῆς Σουηδίας ὑπὸ τὸ ὄνομα ζέρφφ, ὅπερ δηλοῖ τὸ ἀκότεστον αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ ὅποιον οἱ Σλαβοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ μεταγλωττίσαντες κατ' ἔννοιαν ἔκαμον τὸ rossomack καὶ vielfrass.

Τὰ ἱστορούμενα περὶ τοῦ ζώου τούτου ὑπὸ τῶν φυσικῶν, πλήθουσι τερατολογικῶν καὶ ψευδῶν εἰδήσεων περὶ τῆς ἀδδηφαγίας του· λέγουσι π. χ. ὅτι ἀφοῦ εἰς ἄκρον κορεσθῇ, σχίζει διὰ τῆς δυνάμεώς του δένδρον, καὶ εἰς τὸ σχῆμα αὐτὸ εἰσδύει ἵνα πιεζομένης τῆς τροφῆς δυνηθῇ καὶ ἄλλην νὰ ἐνθῇ. Ἐν τούτοις ἡμεῖς θέλομεν περιορισθῇ εἰς τὰ ἐκ σαφῶν εἰδησιῶν περὶ τοῦ ζώου τούτου γραφέντα.

Ὁ ἀδδηφάγος στερεῖται εὐκίνησις, καὶ πρὸς τοῦτο πάντες οἱ παρατηρηταὶ συμφωνοῦσιν. Ἀλλ' ἵνα συλλαμβάνῃ τὰ ζῶα, αἵτινα ὑπερτεροῦσιν αὐτὸν κατὰ τὴν ταχύτητα, ὡς τὴν ἔλαφον, τὴν ἀλκὴν, τὴν τάρανδον, μεταχειρίζεται τὸ ἐξῆς στρατήγημα :

Ἐκλέγει εἰς τινὰ τόπον συχναζόμενον ὑπὸ τῶν ζῶων τούτων, δένδρον τι πυκνόν, καὶ κοιμᾶται ἐπὶ τινος βραχίονος, ἐκεῖ δὲ κρυπτόμενον εἰς τὰ φύλλα, προσμένει μεθ' ὑπομονῆς τὴν λείαν του. Ἀλλ' ὡς τε δὲν ἀφίνει εἰς τὴν τύχην μόνην νὰ τοῦ φέρῃ τὸ ἄγρευμα, ἡζύει νὰ κάμνῃ νὰ ἔρχεται διὰ τινος θαλάσματος. Πρὸς τοῦτο ἀποκόπτει ἀπὸ τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου εἰδὸς τι βρύου, διὰ τὸν ὅποιον

ὑπερβύθονται αἱ τάρανδοι, πρὸ πάντων τὸν χειμῶνα ὅτε τὸ ἔδαφος καλύπτεται συνεχῶς ὑπὸ χιόνος πολλῶν ποδῶν. Ἐλκυόμενον οὕτως ὑπὸ τῆς ἐλπίδος εὐαρίστου γεύματος, τὸ δυστυχὲς ζῶον τρέχει πρὸς τὸ βρύον, ὃ παρατηρεῖ μακρόθεν ἐπὶ λευκοῦ τάπητος· ἐπίσης καὶ ὁ ἀδδηφάγος παρατηρεῖ τοῦτο καὶ σχεδὸν πρὶν ἢ τὸ ἀφίση νὰ ἐγκίσῃ κἂν τὴν παγίδα, πηδᾷ ἐπὶ τῆς ῥάχειος καὶ τοῦ ἐμπήγει τοὺς δ.υχας καὶ τοὺς ὀδόντας. Μάτην σπύδει τὸ βῆμά του· μάτην θρύπτεται διὰ τῶν δένδρων, ὅλας του αἱ πρὸς ἀπελευθέρωσιν προσπάθειαι εἰσὶν ἀνεπαρκεῖς· ὁ ἔχθρος καθήμενος ἐπὶ τῶν γλουτῶν του ἢ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ τοῦ ῥεφᾷ τὸ αἷμα, νὰ μεγαλύνῃ τὴν πληγὴν του, καὶ νὰ τὸ κατατρώγῃ μεληδὸν μετὰ τὴν αὐτὴν ἀδδηφαγίαν, μετὰ τὴν αὐτὴν ἀπληστείαν, μέχρις οὗ τὸ ἀφίση νεκρόν.

Λέγουσιν ἐπίσης ὅτι τὸ ἀνάστημα τοῦ ζώου τούτου εἶναι ἴσον κυνὸς εἰκασίτου, τὸ δέρμα καλύπτεται ὑπὸ λεῖου καὶ μακροῦ ἑρίου, ἀλλ' ὀλίγον πυκνοῦ, ἔχει τὴν κεφαλὴν στρογγύλην, τὰ ὦτα μικρὰ καὶ τὴν οὐρὰν βραχεῖαν.

Ὑπάρχουσι νεώτεροι περὶ τοῦ ἀδδηφάγου πληροφορίαι, διαψύδουσιν καὶ τὰς πιθανὰς ταύτας τερατολογίας, λέγουσι δὲ ὅτι τότε τῶντι γίνονται βραχὺ αὐτοῦ, διὰν τελευτήσῃ ἡ πληγωθῇ. Ἐνίοτε δὲ καταλαμβάνεται ἐν καιρῷ ὕπνου, διότι τὴν νύκτα ὅτε τὰ λοιπὰ ζῶα κοιμῶνται οἱ ἀδδηφάγοι ἀγρυπνοῦσιν.

Ἀρχίζουσι δὲ τὴν θήραν τῶν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀγρεύοντες ἔθεν μὲν μορμώταν, ἔθεν δὲ σκίουραν, περαιτέρω ἀλόμουν καὶ μολενοῖτι τὸ βάδισμα τῶν εἶναι ἀρκετὰ βραδύ, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι διαρκές, διατρέχουν πρὶν ὁ ὄρθρος ἐπέλθῃ, σημαντικὴν ἀπόστασιν.

Κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁ νυκτερινὸς οὗτος περίπατος πρέπει νὰ εἶναι δι' αὐτὸν κοπιαστικὸς, διότι ὁσάκις πύση χιῶν, βυθίζεται, μέχρι τῆς κοιλίας διὰ τοῦτο ἂν εὖρη ἀτραπὸν τινὰ, πεπατημένην ὑπὸ τινος κυνηγοῦ, ἀκολουθεῖ αὐτήν· ἔπειτα ἔχει εἰς τοῦτο καὶ διπλοὺν συμφέρον, διότι, ἐνῶ ἐπ' αὐτῆς δύναται εὐκολώτερον νὰ ὀδεύσῃ, ἐπιθεωρεῖ ὅλας τὰς παγίδας τὰς ὑπὸ τοῦ κυνηγοῦ στηθείσας καὶ ἀδύνατον νὰ μὴν εὖρη τεμάχιόν τι κρέατος, εἴτε κεφαλὴν πέρδικος ἢ ἀγριοκοίτης. Τὸ ἡμέτερον ζῶον εἶναι πολλὸ φρόνιμον, ὥστε δὲν πίπτεται ἀνεξετάστως εἰς τὸ δόλωμα· δυσπιστεῖ εἰς τὸ δόκανον, ὅπερ βλέπει κρεμάμενον, καὶ ταράσσει αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἀκρότερα μέρη, καταρρίπτει τὴν μηχανήν, ἔπειτα τὴν διαχωρίζει εἰς μέρη, καὶ φθάνει οὕτω ἄνευ κινδύνου εἰς τὸ ἐπιθυμητὸν μέρος· ἐὰν ἐκ τύχης ἡ παγὶς συνάβῃ καὶ ἐν σαμούριον, ὁ ἀδδηφάγος τὸ ταράττει καὶ τὸ κατακομματίζει, ἀλλὰ δὲν τὸ τρώγει, διότι φαίνεται ὅτι ἡ δόμη τοῦ ζώου τῷ εἶναι ὀχληρὰ, καὶ τὸ καταδύει εἰς τὴν χιόνα. Αἱ ἀλώπεκες συνήθως ἐπισκέπτονται τὴν κρύπτην· ἀκολουθοῦσι τὸν ἀδδηφάγον κατὰ πόδας συνάγουσαι τὰ ψυχὰ τῆς τραπέζης του.

Ἄν δὲν ἔχῃ ἅπασαν τὴν ἀδδηφαγίαν, ἢ τῷ ἀποδίδῃ ὁ Ὀλάος Μάγνος καὶ τινες ἄλλοι παλαιῶ